

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: K. N. O.**, nar. „X“, státní příslušnost: Nigérie, trvale bytem „X“, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké**, se sídlem v Praze 3, P.O. BOX 78, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2015, č. j. CPR-16875-2/ČJ-2015-930310-V238,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanové lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7. 7. 2015, č. j. CPR-16875-2/ČJ-2015-930310-V238, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových kontrol (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 4. 2015, č. j. KRPU-36556-41/ČJ-2015-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), mj. uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šest měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce

pobude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Vedle toho bylo žalobci dle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uloženo, aby oznámil adresu místa svého pobytu, zdržoval se tam, každou změnu oznámil Policii ČR následující pracovní den a pravidelně se osobně hlásil na Krajském ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, a to každé pondělí v 10.00 hodin. Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to zejména s ust. § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, a dále v rozporu s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, ust. § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců a dalšími níže uvedenými ustanoveními. Napadené rozhodnutí žalovaného je zejména věcně nesprávné, nepřiměřené, nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Žalobce trvá na tom, že není zřejmé (a ničím prokázáno), že by se vědomě dopustil jednání dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ze spisového materiálu, tj. z žádných procesně použitelných důkazů nevyplývá, že by se žalobce zdržoval na území ČR od 13. 2. 2015 do 16. 2. 2015 nelegálně vědomě, jak tvrdí s jistotou žalovaná strana. Z provedeného dokazování nepochybně vyplývá, že žalobce v této době byl prokazatelně ve vztahu s jeho tehdejší družkou a evidentně oba měli za to, že jeho pobyt je oprávněný, což naivně, nicméně přece doložili svým dobrovolným příchodem na Policii ČR s žádostí o vystavení potvrzení k sňatku. Žalobce si je nyní vědom, že si objektivní skutečnosti o konci platnosti jeho víza mohl být vědom, nicméně tento měl evidentně za to, že pokud na území pobýval se svojí družkou, ničeho protiprávního se vědomě nedopouštěl. Právě volní složka, čili absence jakéhokoliv úmyslu měla být součástí úvah o délce zákazu vstupu (přiměřenost) na území členských států EU, případně tuto mohla žalovaná strana využít v úvahách o případném zastavení řízení, avšak v žádném správním rozhodnutí se touto složkou nestala, čímž žalovaná strana zatížila svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, kdy navíc napadené rozhodnutí se touto námitkou vůbec nezabývalo.

Vedle toho jsou obě rozhodnutí s ohledem na shora uvedené, nezákonná, tj. v rozporu se zásadou proporcionality, neboť zakázat na půl roku vstup do EÚ žalobci za pouhé cca tři dny údajně nelegálního pobytu je zcela mimo rámec přiměřeného správního rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že tehdejší družka účastníka, tj. slečna F. byla nezákonně nepřibrána do řízení jako účastnice, když v rozhodné době, tj. v době zahájení řízení byla družkou žalobce. Jedná se o neodstranitelný procesní deficit řízení, jenž má za následek nezákonnost rozhodnutí. Ani s touto námitkou se napadené rozhodnutí řádně nevypořádalo a jeho závěry v tomto smyslu nejsou dle účastníka správné.

Správní řízení před prvním stupněm navíc provázely drobné i závažnější nezákonnosti, kdy po celou dobu řízení navíc správní orgán v rozporu s ustálenou aplikační praxí bezdůvodně a protiprávně odmítal udělovat během řízení v prvním stupni žalobci výjezdní příkazy, čímž se Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství Ústeckého kraje jednoznačně odlišuje od zbytku republiky, což je známkou nezákonnosti takového postupu, a tento měl nepříznivý dopad na žalobce, jenž byl po celou dobu řízení udržován správním orgánem v přesvědčení, že i po dobu řízení se na území zdržuje nelegálně, což není a nebyla pravda a tento postup žalobce během řízení silně stresoval, kdy navíc v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán

nesmyslně operuje s jakýmsi dvoudenním výjezdním příkazem, který prezentuje jako dobrodinní správního orgánu. Žalobou napadené rozhodnutí opět ponechává tyto výhrady bez řádného vypořádání, resp. odůvodnění.

Dále žalobce namítl, že žalovaný zcela vadně potvrdil evidentně protiprávní výrok o uložení zvláštního opatření, neboť odůvodnění tohoto opatření bylo nedostatečné a vnitřně rozporné, když na jednu stranu nechá správní orgán žalobce na svobodě bez jakéhokoliv dokladu o oprávněnosti jeho pobytu během řízení, a vůbec nebylo vzato v úvahu, že žalobce se navíc dobrovolně na Policii ČR dostavil poprvé i kdykoliv později na jakékoliv nařízené ústní jednání, se správním orgánem byl v plné součinnosti, změnu adresy taktéž bez jakýchkoliv průtahů ohlásil. Uložené opatření je zcela zbytečné a jeví se žalobci jako šikanózní. Navíc o zvláštním opatření mělo být rozhodnutí samostatně, neboť spojení uložení zvláštního opatření s rozhodnutím o věci správní orgán nezákonně zkrátil lhůty k oprávněnému prostředku proti uložení zjevně zbytečného zvláštního opatření, čímž byla porušena i procesní práva žalobce. Napadené rozhodnutí však bez výhrad potvrdilo rozhodnutí z I stupně, čímž se tak stalo samo nezákonné a s ohledem na podobu v zásadě absenčního odůvodnění taktéž nepřezkoumatelné.

Žalobce nesouhlasí s tím, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je dle žalované strany přiměřený zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tento závěr žalobce považuje za zcela nesprávný a jeho odůvodnění v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgány k předmětnému závěru, či jsou tyto úvahy zcela věcně nesprávné či nedostatečné, resp. nemají oporu ve spisovém materiálu.

Dle žalobce žalovaná strana nejenom že se dostatečně nezabývala ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, což zakládá nepřezkoumatelnost jejích rozhodnutí, ale pominula informace o rodinných příslušnících žalobce (resp. tyto bezdůvodně zlehčovala, byť byly potvrzeny v době zahájení samotnou F. – tehdejší družkou žalobce), a nezabývala se vůbec jeho vazbami na území České republiky. Ve vztahu k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná strana v zásadě sepsala pouze své subjektivní názory a při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života účastníků řízení vyšla z neúplně zjištěného skutkového stavu. Což opět žalovaná jako vadu rozhodnutí dle názoru žalobce nesprávně nevyhodnotila.

K rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobce doplnil, že správní vyhoštění není dle teorie správního práva sankcí, nýbrž opatřením státu a poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 125/2004 a také jeho rozsudky ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012- 39. Žalovaná strana ovšem jednoznačně posouvá význam správního vyhoštění do roviny jakési duplicitní sankce a jakéhosi souhrnného trestu, pokud spekulativně vypočítává kde, co a jak žalobce porušil a jakou se stává hrozbou a je nutno jej z důvodu veřejného zájmu vyhostit. Navíc z judikatury vyplývá, že rozhodování o zrušení pobytu či správním vyhoštění je intenzivnější povahy než rozhodnutí o nepovolení pobytu a představuje mnohem závažnější zásah do práv účastníka řízení, takže musí být brány v cizineckých věcech v potaz mimo jiné především rodinné situace, rozsah v jakém by byl soukromý, anebo rodinný život cizince narušen a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, jak vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89. Žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti dle žalobce nerespektovala princip proporcionality uloženého správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, když uvedenými skutečnostmi se reálně téměř nezabývala, přestože tak činit měla a mohla.

Žalovaná strana naprosto nedostatečně uvedla úvahy o tom, proč důvody na vydání rozhodnutí převažují nad ochranou základních práv a svobod žalobce.

Žalovaná spolu se správním spisem zaslala soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. K věci žalovaná uvedla, že správním orgánem I. stupně byl skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a popsán v jeho rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v předmětné věci bylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo v souladu s veřejným zájmem. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by nedostatečně posoudila přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Tato otázka byla posouzena řádným a přezkoumatelným způsobem z hlediska ust. § 119a odst. a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 30. 9. 2015 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je zjevně nezákonné pro jeho nepřiměřenost ve vztahu ke skutkovým okolnostem daného případu. Je sice pravdou, že žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval tři dny, ovšem je otázkou, zda je přiměřené, aby žalobce byl za tento velmi krátký nelegální pobyt vyhoštěn. Právní zástupce žalobce měl za to, že tomu tak není a není to ani ve veřejném zájmu, kterého se dovolává žalovaný, jenž ve věci postupoval přepjatě formalisticky, když situaci šlo řešit např. blokovou pokutou a uložením výjezdního příkazu nebo rozhodnutím o stanovení povinnosti opustit Českou republiku. Navíc správní orgán I. stupně žalobci uložil povinnost pravidelně se hlásit na Policii ČR, třebaže tato povinnost se ukládá v mnohem více závažných případech.

Žalovaná se ústního jednání před soudem nezúčastnila, když se z něj rádně předem omluvila.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, a uskutečněné ústní jednání před soudem, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

V daném případě žalovaná strana uložila žalobci správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, když dospěla k závěru, že žalobce jakožto cizinec pobýval na území České republiky v období od 13. 2. 2015 do 16. 2. 2015 bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. S tímto závěrem žalované strany ohledně nelegálního pobytu žalobce se soud plně ztotožnil, když žalovaná v dané věci náležitě zjistila

skutkový stav i ve smyslu ust. § 3 správního řádu, jak soud zjistil ze správního spisu. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že sám žalobce dne 16. 2. 2015 potvrdil žalované straně, že vstoupil na území České republiky dne 13. 2. 2015. Pro daný případ z hlediska naplnění dikce ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců přitom nemá žádnou relevanci tvrzení žalobce, že není zřejmé, že by se vědomě dopustil svého nelegálního pobytu na území České republiky, když z jeho strany šlo pouze o nedostatek informací. Žalobce by měl mít na paměti, že při porušení ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců není nezbytné, aby se cizinec dopustil porušení daného ustanovení pouze vědomým jednáním. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si obstaral potřebné informace o oprávněnosti vstupu a pobytu na území České republiky předem, než na území České republiky vstoupil. V této souvislosti přitom nelze nezmínit, že z žalobcova cestovního pasu zřetelně vyplývalo, že mu skončila platnost víza dne 10. 2. 2015, přičemž žalobce měl vědět a znát své možnosti cestování a oprávnění pobytu v rámci jemu uděleného víza včetně jeho platnosti.

Z hlediska naplnění dikce ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je rovněž irelevantní, že žalobce na území České republiky pobýval s údajně jeho tehdejší družkou, a to J. F., kdy se dokonce dobrovolně dostavili na Policii ČR, kde žádali o vystavení potvrzení k sňatku. V daném případě ze strany žalované bylo bezpečně prokázáno, že vztah žalobce ke slečně F. nenaplňoval ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. že by se jednalo o vztah trvalý, obdobný vztahu rodinnému, v rámci něhož by žalobce s dotyčnou ženou žil ve společné domácnosti. Tento „vztah“ dle zjištění žalované strany totiž fakticky trval jen velmi krátkou dobu, a to 13 dnů. Tuto skutečnost výslovně potvrdila samotná slečna F., která sice nejprve do protokolu ze dne 16. 2. 2015 shodně uvedla jako žalobce, že se spolu seznámili před rokem prostřednictvím Facebooku, přičemž poté, co žalobce obdržel vízum, odcestoval nejprve do Francie a poté dne 13. 2. 2015 do České republiky, na adresu Proboštov, nám. Svobody č. p. 171/1, kde bydlí společně v jednom pokoji, neboť společně plánovali svatbu. Posléze ovšem slečna F. do protokolu ze dne 11. 3. 2015 v rámci své svědecké výpovědi vypověděla, že se s žalobcem dne 25. 2. 2015 rozešla z její iniciativy, takže od tohoto data spolu nebydlí, neboť žalobce ji lhal, s tím, že nyní se žalobce patrně nachází v Praze a ona s ním nechce mít nic společného. Vztah žalobce se slečnou F. v období od 13. 2. 2015 do 25. 2. 2015 tak zjevně nebylo možné vyhodnotit jako vztah obdobný vztahu rodinnému, přičemž ani k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce se slečnou F. nežil ve společné domácnosti a ani se s ní nestýkal. Výpověď slečny F. ze dne 11. 3. 2015 jednoznačně přispěla k řádnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci, přičemž žalovaná strana legitimně vycházela i z této výpovědi, která navíc byla učiněna v procesním postavení svědka a má ze své podstaty vyšší vypovídací hodnotu nežli prostá účastnická výpověď. Za tohoto skutkového stavu nelze vytýkat žalované straně, že slečna F. byla nezákonně nepřibrána jako účastnice řízení. Námitky žalobce v tomto směru jsou proto rovněž nedůvodné. V této souvislosti soud podotýká, že žalobce neopodstatněně namítal, že se žalobou napadené rozhodnutí s námitkami o nepřibrání slečny F. jako účastnice řízení nevypořádalo, když žalovaná se s námitkami v tomto směru řádně vypořádala, jak plyne ze str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

V daném případě žalobce taktéž zjevně neopodstatněně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, když žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti nevzala v potaz polehčující okolnosti v podobě údajně nevědomého protiprávního jednání žalobce. Tímto aspektem se žalovaná řádně zabývala, jak vyplývá ze str. 3, 4 a 5

odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná přitom zcela správně dovodila, že při porušení ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců není nezbytné, aby se cizinec dopustil porušení daného ustanovení pouze vědomým jednáním, což ostatně bylo konstatováno i ze strany soudu již výše. V této souvislosti žalovaná ještě dovodila, že stanovená doba v délce 6 měsíců, po kterou nelze vstoupit na území členských států EU, je adekvátní jednání, kterého se žalobce dopustil – tedy nelegálního pobytu v délce od 13. 2. 2015 do 16. 2. 2015. S tímto dílčím závěrem se ztotožnil i soud vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, jak byly předestřeny výše – kdy žalobce v řízení uváděl záměrně i nepravdivé informace (o vztahu se slečnou F.), neboť žalobcův pobyt bez víza či platného oprávnění k pobytu na území České republiky i na území jiných členských států EU je závažným druhem protiprávního jednání. V prioritním zájmu států EU, které jsou i součástí schengenského prostoru, je totiž to, aby se na jejich území zdržovali pouze cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu na jejich území, což žalobce zjevně nesplňoval.

Jako nedůvodné pak soud vyhodnotil i námitky žalobce ohledně údajného odmítání udělování výjezdních příkazů. V tomto směru z obsahu správního spisu prokazatelně vyplývá, že právě samotný žalobce byl iniciátorem toho, že mu byl v průběhu správního řízení udělen výjezdní příkaz s platností od 25. 2. 2015 do 27. 2. 2015, když dne 25. 2. 2015 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a sdělil, že hodlá vycestovat do Francie za svým kamarádem. Za této situace nelze nic vytýkat žalované straně, že žalobci udělila výjezdní příkaz s platností od 25. 2. 2015 do 27. 2. 2015 a jiný výjezdní příkaz již neudělila. Žalovaná se přitom s námitkami v tomto směru řádně vypořádala, jak vyplývá ze str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce rovněž neopodstatněně vznášel námitky vůči výroku o zvláštním opatření, když jej považoval za zbytečné a šikanósní. S ohledem na skutkové okolnosti případu, jak byly předestřeny shora, je soud toho názoru, že žalovaná strana legitimně dovodila, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce ve stanovené době nevycestoval z území České republiky. Výrok o uložení zvláštního opatření přitom již správní orgán I. stupně řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil a také žalovaná se s námitkami v tomto směru dostatečně zabývala, jak plyne ze str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu zřetelně vyplývá, že žalobce již měl možnost, a to dne 25. 2. 2015, dobrovolně vycestovat z území České republiky, avšak posléze od tohoto svého úmyslu ustoupil a následně dne 27. 2. 2015, tedy po rozchodu se slečnou Ferencovou, podal žádost o přechodný pobyt za účelem sloučení s občanem EU - slečnou F. – a nadále zůstal na území České republiky, kde se snaží legalizovat svůj pobytový statut i za obcházení právních norem. Výrok o zvláštním opatření soud neshledává za zbytečný a šikanózní, neboť při jeho ukládání žalovaná strana přihlížela k aktuálnímu pobytu žalobce na území České republiky, který se v době rozhodovací činnosti údajně nacházel v Praze, ovšem na žalobcem uváděné adrese obyvatelé domu ani majitel domu žalobce neznali, přičemž majitel domu dokonce uvedl, že na dané adrese žalobce nikdy nebytoval. O faktickém místě pobytu žalobce tak žalované straně vyvstaly legitimní pochybnosti. Výrok o uložení zvláštního opatření přitom mohl být součástí žalobou napadeného rozhodnutí a nebylo nutno o něm rozhodovat samostatným rozhodnutím, jak plyne z právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Žalobce neopodstatněně rovněž namítal, že tímto postupem došlo ke zkrácení lhůty k podání oprávněnému prostředku vůči tomuto zvláštnímu opatření. Již v poučení rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce výslovně poučen o tom, že lhůta k podání odvolání vůči

uloženému zvláštnímu opatření činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. K žádnému zkrácení žalobcových procesních práv v tomto směru tedy nedošlo.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem má soud za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce představuje zcela přiměřený důsledek, jak předvídá ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, žalobcova protiprávního jednání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 téhož zákona. Soud neshledal, že by rozhodnutí v rozporu s principem proporcionality narušovalo žalobcův osobní, soukromý a rodinný život na území České republiky, když žalobce žádný osobní, soukromý a rodinný život v míře, která by měla relevanci z hlediska zákona o pobytu cizinců, na území České republiky nevedl, jak bezpečně prokázala žalovaná strana v průběhu správního řízení. Žalovaná se otázkou přiměřenosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění řádně zabývala a na str. 5 a 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předstírela přezkoumatelné úvahy o tom, proč neshledává rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci nepřiměřené. Soud se přitom plně ztotožňuje se žalovanou, že s ohledem na zjištění, že žalobce na území České republiky pobýval a pobývá krátkou dobu, nebyl soběstačný, když je finančně závislý na své sestře, která mu zasílá finanční prostředky, na území České republiky nevedl rodinný život, nenavázal zde žádné kulturní a společenské vazby a nevlastní zde žádný majetek, že není dána žádná překážka bránící žalobci ve vycestování do země jeho původu. Soud tedy shrnuje, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž nejsou v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, na níž odkazoval žalobce.

Závěrem soud uvádí, že skutkový stav byl žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž jeho hodnocení správním orgánem I. stupně i žalovanou včetně jejich úvah vedoucích k vydání rozhodnutí ve vztahu ke všem výrokům byl v dostatečném rozsahu a správně předstířen v odůvodnění jejich rozhodnutí. Soud proto neshledal, že by ze strany správního orgánu I. stupně i žalované došlo k porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a že by rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, zmatečná a nezákonná, jak namítal žalobce.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová